

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1511/2021
15.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Станојковић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Врање, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2460/19 од 27.09.2019. године, у седници већа одржаној 15.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2460/19 од 27.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2460/2019 од 27.09.2019. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Врању П1 1110/18 од 13.05.2019. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужилци, на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде са нефролошким пацијентима за период од 01.08.2013. године до 25.07.2016. године, исплати износе наведене у изреци, са законском затезном каматом на сваки месечни износ назначеног периода од доспећа до исплате, па је ставом другим изреке тужила обавезана да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 89.250,00 динара са законском затезном каматом на износ од 77.250,00 динара, почев од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код туженог на пословима медицинске сестре. Решењем од 28.05.2007. године тужила је распоређена на радно место медицинска сестра Интерног одељења Опште болнице Здравственог центра Врање, са утврђеним коефицијентом за обрачун зарада у висини 13,11. На Интереном одељењу здравственог центра налази се издвојена соба са осам

постеља за збрињавање пацијената са хроничном бубрежном инсуфицијенцијом, а хемодијализа се не врши на Интерном, већ на посебном одељењу Опште болнице. Тужени је свим медицинским сестрама на Интерном одељењу, укључујући и тужиљу, у једном периоду исплаћивао увећану зараду са коефицијентом од 13,57 због рада са нефролошким пацијентима. У току 2012. године Завод за јавно здравље Врање доставио је туженом мишљење у вези оправданости примене увећаних коефицијената за медицинске сестре на Интерном одељењу, у ком је констатовано да увећање може да се одобри за укупно четири медицинске сестре. По интерном договору, тужени је наизменично на три месеца вршио ротацију медицинских сестара тако да је свака медицинска сестра на Интерном одељењу у периоду од три месеца у току године остваривала увећану зараду са коефицијентом 13,57%. Тужиља је у току целе године радила са нефролошким болесницима на тај начин што их је збрињавала у одласку и повратку са Одељења за хемодијализу на Интерно одељење.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је разлика између увећане зараде по коефицијенту 13,57 и зараде коју је тужиља остваривала обрачуном по коефицијенту 13,11 у месецима у којима јој није исплаћивана увећана зарада.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да тужиљи припада увећана зарада за рад са нефролошким пацијентима као специфичним болесницима. Другостепени суд није прихватио становиште првостепеног суда, налазећи да је тужиља обављала послове на Интерном одељењу у складу са решењем о распоређивању. Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама прецизно су наведени послови за које се примењује коефицијент 13,57. Збрињавање нефролошких болесника у виду пратње за време одласка и повратка са хемодијализе, не подразумева интензивну негу која се вреднује увећаним коефицијентом од 13,57. Имајући у виду да је тужени као послодавац вршио обрачун и исплату плате тужиљи у складу са решењем о распоређивању и да је свим медицинским сестрама на Интерном одељењу у периоду од три месеца годишње давао увећани коефицијент од 13,57%, другостепени суд налази да је тужбени захтев неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Одредбом члана 2. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, коефицијент од 13,57 припада запосленима са четвртим степеном стручне спреме који обављају послове: здравствена нега хоспитализованих болесника у интензивној нези, операционој сали, хемотерапији, онкологији, психијатрији, хитни пријем болесника, неодложна помоћ у кући, хитна медицинска помоћ, специјализовани послови зубне технике на изради зубних помагала, кућно лечење, рентген кабинет, лабораторијске анализе, послови санитетског транспорта, уз пружање хитне медицинске помоћи, руковање инсталисаним системима у возилу и специјални послови у галенској лабораторији. Према утврђеном чињеничном стању, тужиља има решење о распоређивању за обављање послова на Интерном одељењу Опште болнице Врање, Здравственог центра у Врању, са коефицијентом од 13,11, из чега произлази да за опис послова на који је тужиља распоређена није предвиђен повећани коефицијент од 13,57 прописан наведеном Уредбом, а чињеница да је неговала највише осам нефролошких болесника, на тај начин што им је пружала негу при доласку и повратку са дијализе, не мења опис послова на ком је распоређена са

утврђеним коефицијентом зараде. Уредба изричито дефинише за које послове запосленима припада коефицијент од 13,57 и оно што је заједничко и специфично за те послове је да представљају послове повећаног ризика или хитности, односно интензивну негу болесника, а рад са ограниченим бројем нефролошких болесника у виду визита, давања терапија и неге, без вршења дијализе тих пацијената, не оправдава исплаћивање увећаног коефицијента за тако обављени рад. Осим тога, додатна опетерећеност медицинских сестара на Интерном одељењу, у које спада и тужиља, вреднована је исплатом увећане зараде, у периоду од три месеца годишње.

Имајући наведено у виду, без утицаја су ревизијски наводи тужиље да је она радила са нефролошким болесницима током целе године, а не само три месеца у којима јој је исплаћивана увећана зарада. Ово стога што послодавац сходно Уредби о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама није имао обавезу да тужиљи исплаћује увећану зараду за обављање додатне неге нефролошких болесника ни у одређеном периоду од три месеца, па у том смислу није од значаја то што је тужиља тај посао обавља свих 12 месеци годишње. Притом, није повређена одредба члана 104. став 2. Закона о раду, која предвиђа да се запосленима гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности који остварују код послодавца. Утврђено је као неспорно да су све медицинске сестре на Интерном одељењу, укључујући и тужиљу, имале исти третман у погледу исплате увећане зараде, на тај начин што су дељене по групама и што је свака медицинска сестра у периоду од три месеца годишње остваривала увећану зараду. Из наведеног следи да су те запослене за исти рад остваривале једнаку зараду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић